

ТЯЧІВСЬКИЙ РАЙОННИЙ СУД
Закарпатської області

ПОСТАНОВА

15 червня 2023 року

м. Тячів

Суддя Тячівського районного суду Закарпатської області Ніточко В.В.,
з участю С.В. та її представника Бурлакова М.О. (в режимі відеоконференції),

розглянувши матеріали, які надійшли від Тячівського РВП ГУНП в Закарпатській області,

про притягнення до адміністративної відповідальності Світлани Василівни, 01 січня 1987 року народження, громадянки України, проживає в с., вул., Тячівського району Закарпатської області, не працює,

за ч.1 ст.130 Кодексу України про адміністративні правопорушення (КУпАП),

ВСТАНОВИВ:

поліцейським СРПП Тячівського РВП ГУНП в Закарпатській області І.В., 08 квітня 2023 року складено протокол про адміністративне правопорушення, згідно якого С.В., 08 квітня 2023 року, о 01 год. 10 хв., в м. Тячів, по вул. Незалежності, керувала автомобілем марки Kia Sportage, номерний знак, в стані алкогольного сп'яніння, чим порушила п.2.9 "а" Правил дорожнього руху, затверджених Постановою Кабінету Міністрів України № 1306 від 10 жовтня 2001 року та вчинила правопорушення, передбачене ч.1 ст.130 КУпАП.

В судовому засіданні С.В. свою вину у даному адміністративному правопорушенні не визнала та пояснила, що в ніч з 07 квітня 2023 року на 08 квітня 2023 року вони разом з В.В. розпивали алкогольні напої та після цього, на автомобілі останнього, каталася по місту Тячів. За кермом автомобіля перебував В.В. Проїжджаючи в м. Тячів вулицю Незалежності, В.В. не впорався з керуванням автомобіля та здійснив наїзд на паркан і дорожні знаки. Зупинившись, В.В. вийшов з автомобіля та кудись побіг. Вона отримала тілесні ушкодження, і з автомобіля їй допоміг вийти невідомий чоловік, який проходив по вулиці. Через певний проміжок часу приїхали працівники поліції та прийшов В.В., який сказав поліцейським, що вона перебувала за кермом автомобіля. Незважаючи на те, що вона заперечувала, що керувала автомобілем, працівники поліції взяли до уваги лише показання В.В. і склали на неї протоколи за ст.124 та ст.130 КУпАП. Зазначила, що внаслідок отриманих тілесних ушкоджень вона перебувала на лікуванні.

В.В. подав до суду заяву, в якій зазначив, що він, 08 квітня 2023 року, о 01 годині 10 хвилин, в м. Тячів, по вул. Незалежності, керуючи автомобілем Kia

Sportage, номерний знак, скоїв наїзд на паркан та дорожні знаки. Зазначив, що обманув працівників поліції, сказавши, що за кермом автомобіля була С.В.

Згідно оглянутого в судовому засіданні відеозапису події відомо, що С.В. стоїть на вулиці і повідомляє працівникам поліції, що вона не перебувала за кермом автомобіля Kia Sportage, а була в автомобілі в якості пасажера.

Із рішення Тячівського районного суду Закарпатської області від 26 травня 2023 року відомо, що постанову, винесену 8 квітня 2023 року ПОГСП Тячівського РВП ГУНП в Закарпатській області Сабадош Ю. про накладення на С.В. адміністративного стягнення – штрафу у розмірі 3400 грн., скасовано. Цим же рішенням суду встановлено, що С.В., 08 квітня 2023 року, о 01 год. 10 хв., в м. Тячів, по вул. Незалежності, не керувала автомобілем марки Kia Sportage, номерний знак, а даним автомобілем керував В.В.

Вислухавши учасників процесу, вивчивши матеріали справи про адміністративне правопорушення, приходжу до наступного висновку.

Верховенство права є найважливішим принципом правової держави. Змістом цього принципу є пріоритет (тобто верховенство) людини, її прав та свобод, які визнаються найвищою соціальною цінністю в Україні. Цей принцип закріплено у ст. 3 Конституції України.

Окрім того, права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави.

Як зазначено в п. 4.1 Рішення Конституційного Суду України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статті 69 Кримінального кодексу України (справа про призначення судом більш м'якого покарання) від 02 листопада 2004 року, суд, здійснюючи правосуддя на засадах верховенства права, забезпечує захист гарантованих Конституцією та законами України прав і свобод людини і громадянина, прав і законних інтересів юридичних осіб, інтересів суспільства і держави.

Європейський суд з прав людини у своїх рішеннях визначив окремі ознаки принципу верховенства права у розбудові національних систем правосуддя та здійсненні судочинства, яких мають дотримуватись держави - члени Ради Європи, що підписали Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року.

При цьому суд бере до уваги правову позицію Європейського суду з прав людини, яка викладена в справі "Пономарьов проти України" (пункт 40 мотивувальної частини рішення від 3 квітня 2008 року), в якому Суд наголосив, що "право на справедливий судовий розгляд", яке гарантовано п. 1 ст. 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, має розумітися у світлі преамбули Конвенції, у відповідній частині якої зазначено, що верховенство права є спільною спадщиною Високих Договірних Сторін. Одним з фундаментальних аспектів верховенства права є принцип правової визначеності, який передбачає повагу до принципу *res judicata* - принципу остаточності рішень суду.

Відповідно до ч. 2 ст. 19 Конституції України органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Частиною 1 ст.130 КУпАП передбачена відповідальність за керування транспортними засобами особами в стані алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або під впливом лікарських препаратів, що знижують їх увагу та швидкість реакції, а також передача керування транспортним засобом особі, яка перебуває в стані такого сп'яніння чи під впливом таких лікарських препаратів, а так само відмова особи, яка керує транспортним засобом, від проходження відповідно до встановленого порядку огляду на стан алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або щодо вживання лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції, а частиною 2 цієї ж статті передбачена

відповідальність за повторне протягом року вчинення будь-якого з порушень, передбачених частиною першою цієї статті.

Відповідно до ст.245 КУпАП, завданнями провадження в справах про адміністративні правопорушення є: своєчасне, всебічне, повне і об'єктивне з'ясування обставин кожної справи, вирішення її в точній відповідності з законом, забезпечення виконання винесеної постанови, а також виявлення причин та умов, що сприяють вчиненню адміністративних правопорушень, запобігання правопорушенням, виховання громадян у дусі додержання законів, зміцнення законності.

Згідно ст. 252 КУпАП, орган (посадова особа) оцінює докази за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на всебічному, повному і об'єктивному дослідженні всіх обставин справи в їх сукупності, керуючись законом і правосвідомістю.

Відповідно до ст. 280 КУпАП, орган (посадова особа) при розгляді справи про адміністративне правопорушення зобов'язаний з'ясувати: чи було вчинено адміністративне правопорушення, чи винна дана особа в його вчиненні, чи підлягає вона адміністративній відповідальності, чи заподіяно матеріальну шкоду, а також з'ясувати інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи.

Згідно з ст. 9 КУпАП адміністративним правопорушення визнається протиправна, винна дія чи бездіяльність, яка посягає на громадський порядок, власність, права і свободи громадян, на встановлений порядок управління, і за яку законом передбачено адміністративну відповідальність.

Притягнення особи до адміністративної відповідальності можливе лише при наявності в її діях складу адміністративного правопорушення, обов'язковими елементами якого є: об'єкт, об'єктивна сторона, суб'єкт, суб'єктивна сторона (вина). Відсутність хоча б одного із вказаних елементів виключає склад правопорушення взагалі, а порушена справа підлягає закриттю.

У відповідності до ст. 7 КУпАП ніхто не може бути підданий заходу впливу в зв'язку з адміністративним правопорушенням інакше як на підставах і в порядку, встановлених законом.

Положеннями ст. 251 КУпАП передбачено, що доказами в справі про адміністративне правопорушення є будь-які фактичні дані, на основі яких у визначеному законом порядку орган (посадова особа) встановлює наявність чи відсутність адміністративного правопорушення, винність даної особи в його вчиненні та інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи. Ці дані встановлюються протоколом про адміністративне правопорушення, поясненнями особи, яка притягається до адміністративної відповідальності, потерпілих, свідків, висновком експерта, речовими доказами, показаннями технічних приладів та технічних засобів, що мають функції фото- і кінозйомки, відеозапису, у тому числі тими, що використовуються особою, яка притягається до адміністративної відповідальності, або свідками, а також працюючими в автоматичному режимі, чи засобів фото- і кінозйомки, відеозапису, у тому числі тими, що використовуються особою, яка притягається до адміністративної відповідальності, або свідками, а також працюючими в автоматичному режимі або в режимі фотозйомки (відеозапису), які використовуються при нагляді за виконанням правил, норм і стандартів, що стосуються забезпечення безпеки дорожнього руху та паркування транспортних засобів, актом огляду та тимчасового затримання транспортного засобу, протоколом про вилучення речей і документів, а також іншими документами. Обов'язок щодо збирання доказів покладається на осіб, уповноважених на складання протоколів про адміністративні правопорушення, визначених статтею 255 цього Кодексу.

Таким чином, суд звертає увагу, що вищезазначена правова норма визначає ряд фактичних даних на основі яких посадова особа встановлює наявність чи відсутність адміністративного правопорушення.

Протокол про адміністративне правопорушення сам по собі, без підтвердження іншими належними та допустимими доказами, не є безумовним та

беззаперечним доказом на доведення вини особи у вчиненні адміністративного правопорушення, являє собою лише початковий правовий висновок щодо дій певної особи.

Так, відеозапис події підтверджує тільки сам факт проходження С.В. огляду на стан сп'яніння за допомогою приладу Драгер та факт складення протоколу про адміністративне правопорушення відносно неї. Однак, відеозапис події не підтверджує факт того, що саме С.В. керувала автомобілем.

Інших належних та допустимих доказів, які б об'єктивно доводили той факт, що С.В., 08 квітня 2023 року, о 01 год. 10 хв., в м. Тячів, по вул. Незалежності, керувала автомобілем марки Kia Sportage, номерний знак, матеріали справи не містять.

У відповідності до ст. 62 Конституції України усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

Відповідно до п. 43 рішення Європейського суду з прав людини (ЄСПЛ) від 14 лютого 2008 року у справі "Кобець проти України" (з відсиланням на первісне визначення цього принципу у справі "Авшар проти Туреччини" (Avsar v. Turkey), п. 282), доказування, зокрема, має впливати із сукупності ознак чи неспростовних презумпцій, достатньо вагомих, чітких та узгоджених між собою, а за відсутності таких ознак не можна констатувати, що винуватість обвинуваченого доведено поза розумним сумнівом. Розумним є сумнів, який ґрунтується на певних обставинах та здоровому глузді, впливає зі справедливого та зваженого розгляду всіх належних та допустимих відомостей, визнаних доказами, або з відсутності таких відомостей і є таким, який змусив би особу втриматися від прийняття рішення у питаннях, що мають для неї найбільш важливе значення.

Також, у справі "Barbera, Messegu and Jabardo v. Spain" від 06 грудня 1998 року (п. 146) Європейський суд з прав людини встановив, що принцип презумпції невинності вимагає серед іншого, щоб, виконуючи свої обов'язки, судді не починали розгляд справи з упередженої думки, що особа скоїла правопорушення, яке ставиться їй в провину; всі сумніви, щодо її винуватості повинні тлумачитися на користь цієї особи.

Вислухавши пояснення особи, яка притягається до адміністративної відповідальності, свідків та беручи до уваги вищенаведене, в тому числі рішення Тячівського районного суду Закарпатської області від 26 травня 2023 року, вважаю, що у справі відсутні будь-які докази, яким би підтверджувався факт вчинення С.В. адміністративного правопорушення, передбаченого ч.1 ст.130 КУпАП (керування транспортними засобами особами в стані алкогольного).

А тому, на підставі п.1 ч.1 ст. 247 КУпАП провадження у даній справі слід закрити за відсутність у діях С.В. події і складу адміністративного правопорушення, передбаченого ч.1 ст.130 КУпАП.

Керуючись п.1 ч.1 ст. 247, ст. 283, 284, КУпАП,

ПОСТАНОВИВ:

закрити провадження у справі про адміністративне правопорушення відносно Світлани Василівни за відсутністю в її діях складу адміністративного правопорушення, передбаченого ч.1 ст.130 КУпАП.

Постанова судді у справі про адміністративне правопорушення може бути оскаржена протягом десяти днів з дня винесення постанови особою, яку притягнуто до адміністративної відповідальності, її законним представником, захисником, потерпілим, його представником, а також прокурором у випадках, передбачених частиною п'ятою статті 7 та частиною першою статті 287 цього Кодексу.

Апеляційна скарга подається до Закарпатського апеляційного суду через Тячівський районний суд Закарпатської області.

Суддя

В.В. Ніточко